

Arrest

nr. 258 293 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 april 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2019 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 maart 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2019 werd ingediend door :

D., G. (R.R. ...)

Geboren te Artashat Arevshat op (...)1963

P., G. (R.R. ...)

Geboren op (...)1961 Meerderjarige dochter:

P., G. (R.R. ...)

Geboren op (...)1981

Nationaliteit: Armenië

Adres' (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 26.10.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielpcedure - namelijk tien maanden - was ook met van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Het feit dat de moeder van mijnheer, mevrouw P. T., evenals zijn broer, dhr. P. G. en zijn zus, mevrouw P. V. de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijzen betrokkenen de familiebanden niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkenen zich beroepen, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkenen beroepen zich op het respect voor hun recht op een gezinsleven zoals vervat in het artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de

aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond

Betrokkenen beschikken over een familiaal netwerk in België, bestaande uit verschillende familieleden van mijnheer, met name zijn moeder, zijn tante, zijn broer en zijn zus evenals hun gezinsleden. Er is echter geen samenwoning met deze familieleden noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014).

Verder blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat zij ook in Armenië nog over een ruim familiaal netwerk beschikken, bestaande uit hun meerderjarige dochter, de drie zussen van mevrouw evenals haar twee broers. Betrokkenen verklaren ook nog een meerderjarige zoon te hebben maar niet te weten waar hij verblijft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34. EHRM 10 juli 2003. Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden een twintigtal getuigenverklaringen voorleggen. Echter, uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat het hier gaat om diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27 05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het

EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden vastgesteld.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië en dat betrokkenen hun aanvraag moeten richten tot de Belgische ambassade te Moskou, Rusland; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou. Betrokkenen wijzen enkel op het feit dat zij niet zouden beschikken over een preciaire verblijfstitel voor Rusland en dat van hen niet verwacht kan worden dat zij een hele reis naar Rusland zouden moeten maken. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet beschikken over een preciaire verblijfstitel voor Rusland en dat van hen niet verwacht kan worden om naar Rusland te reizen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. We merken tenslotte nog op dat betrokkenen niet aantonen waarom zij, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade te Moskou, niet zouden kunnen informeren naar de voorwaarden om als Armeense onderdanen aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoekers hebben in hun aanvraag echter geen enkel begin van bewijs naar voor gebracht dat de door hen beweerde onmogelijkheid om de aanvraag in te dienen te Moskou kan aantonen (RW, arrest 237610 van 30.06.2020).

Betrokkenen beroept zich op artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de vrijheid van beroep en het recht op werken, op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkenen dit punt niet verder verduidelijken of concretiseren. Betrokkenen tonen niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Armenië. Betrokkenen zijn hier niet tewerkgesteld noch tonen zij dat zij hier in het verleden tewerkgesteld waren. Betrokkenen leggen enkel een arbeidsovereenkomst voor als plukarbeider die ingaat zodra zij een verblijfsvergunning verkrijgen. Echter, het louter voorleggen van een arbeidscontract kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied reeds vervallen is sinds 26.10.2010. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merken we op dat het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, enkel van toepassing is in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn. terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10. Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RW, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkenen beroepen zich op artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name het recht van het gezin op bescherming en dit op juridisch, economisch en sociaal vlak. Echter, we stellen vast dat betrokkenen niet verder verduidelijken of concretiseren op welke wijze een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst artikel 33 zou schaden. Betrokkenen hebben wel een familiaal netwerk in België maar zij beschikken in Armenië evengoed over een ruim familiaal netwerk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien merken we nogmaals op dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zoals gesteld in artikel 51, enkel van toepassing is in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-

617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RW, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkenen beroepen zich herhaaldelijk op de lange beroepstermijn van hun aanvraag 9ter ingediend op 11.05.2012, die onontvankelijk werd afgesloten op 26.04.2013 maar door de Raad voor Vreemdelingenzaken vernietigd werd op 30.08.2019. Op 18.09.2019 werd reeds een nieuwe onontvankelijke beslissing genomen, die gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 30.09.2019. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27.01.2020. Betrokkenen tonen echter niet aan waarom deze lange beroepstermijn hen momenteel zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkenen wijzen er in dit kader op dat de instructies van 19 juli 2009 weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk met de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass 12 december 2005, AR C040157F) (RW, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een al dan niet gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2009 onafgebroken in België zouden verblijven, betrokkenen zouden dus bijna tien jaar ononderbroken in België verblijven, dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat ze ingeburgerd zouden zijn, dat ze Nederlands zouden spreken, dat ze hiertoe de nodige taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij werkwillig zouden zijn, dat ze een werkbepoofte zouden voorleggen waarmee hun werkbereidheid aangetoond zou zijn, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen, dat zij steeds een woning gehuurd zouden hebben, dat zij hun huurcontract voorleggen, dat zij hun attest van maatschappelijke oriëntatie voorleggen evenals een werkbepoofte en een arbeidsovereenkomst voorleggen, enkele nutsfacturen en een attest van inschrijving Nederlandse taallessen breaktrough) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)"

Op 8 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten voor elk van de verzoekers. Tegen voormelde bevelen dienen verzoekers een

annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) gekend onder de rolnummers 259 785, 259 764 en 259 786.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële en formele motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“ 4.1.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

- 4.1.2.

De verzoekende partijen wensen de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Vooreerst wordt nergens in de bestreden beslissing melding gemaakt van hun tijdelijk legaal verblijf in België en welke inspanningen verzoekende partijen geleverd hebben om tijdens hun legaal verblijf te werken en zich te integreren.

In totaal zijn de verzoekende partijen al bijna 12 jaar in België.

Op onvoldoende wijze werd hiermee rekening gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partijen hebben tijdens hun legaal verblijf aangetoond dat zij alle nodige inspanningen hebben geleverd om zich te integreren.

a) Werk

Eerste en tweede verzoeker legden samen een werkbeloofte voor van de heer W. M., die werd toegevoegd bij het oorspronkelijk verzoekschrift als stuk 40:

" Bij deze verklaar ik, W. M., wonende in de (...), dat van zodra G. D. en G. P. over een arbeidskaart of de Belgische nationaliteit beschikken ik de belofte maak dat ze bij mij op het tuinbouwbedrijf kunnen tewerkgesteld worden. In bijlage vind je reeds een arbeidsovereenkomst terug die in voege kan gaan van zodra ze de nodige documenten kunnen voorleggen. G. en G. zijn erg gemotiveerde mensen met een onberispelijk karakter die reeds kunnen communiceren in het Nederlands en zelfs een beetje in het Frans wat de communicatie al heel wat gemakkelijker maakt. Ik ben ervan overtuigd dat beide personen zowel voor de arbeidsmarkt als voor de samenleving een toegevoegde waarde zijn."

Eerste en tweede verzoeker kunnen onmiddellijk tewerkgesteld worden als hun situatie geregulariseerd wordt. Verzoekende partijen legden ook een arbeidsovereenkomst voor die in voege kan treden van zodra zij over de juiste verblijfsdocumenten beschikken.

Het staat aldus onomstotelijk vast dat verzoekende partijen nooit ten laste zijn gevallen van de Belgische staat, en dat zij onmiddellijk opnieuw kunnen tewerkgesteld worden.

Dat deze elementen toch minstens als zwaarwegend dienen te worden beschouwd als buitengewone omstandigheid.

b) Taal

Verder blijkt ook duidelijk uit de regularisatie conform het artikel 9bis dd. 30/09/2019, dat zij de Nederlandse taal voldoende machtig zijn en hiervoor de nodige opleidingen hebben gevolgd.

Opnieuw wordt hiermee onvoldoende rekening gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekende partijen leggen hier ook de nodige bewijsstukken van voor in hun aanvraag 9bis."

2.2 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"- 4.2.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

- 4.2.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

- 4.2.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun legaal verblijf, de situatie in het land van herkomst, de kans op onmiddellijke tewerkstelling, de medische situatie, langdurige aanvraag tot medische regularisatie, de familiebanden, hun groot vriendennetwerk en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

- 4.2.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Armenië te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- *Het tijdelijk legaal verblijf ;*
- *De situatie in het land van herkomst ;*

- De sterke integratie ;
- De familiebanden (moeder en broer + twee neefjes van verzoeker) ;
- De medische situatie en 6-jarige beroepsprocedure van de medische regularisatie aanvraag 9ter ;
- De werkbereidheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partijen merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden.

De verzoekende partijen wensen deze hieronder te overlopen.

o 4.2.4.1.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

De besteden beslissing maakt melding van alle elementen die verzoekende partijen hebben aangehaald, doch motiveren nergens dat deze geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

a)

Verzoekende partijen verblijven al sinds 2009 in België. Verzoekers hebben tijdens hun asielprocedure 10 maanden in legaal verblijf gezeten.

Hoewel hun legaal verblijf maar zo'n 10 maanden heeft geduurd hebben de verzoekende partijen zich ook verder geïntegreerd tijdens hun zogenaamde periode van "illegaal verblijf".

Verzoekende partijen dienden op 11/05/2012 een aanvraag in overeenkomstig artikel 9ter, die onontvankelijk werd verklaard dd. 26/04/2013, maar door uw zetel dd. 30/08/2019 uiteindelijk nog werd vernietigd!

Op datum van 18/09/2019 werd reeds een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing genomen, die op datum van 27/01/2020 werd bevestigd.

Verzoekende partijen zaten aldus in een beroepsprocedure die 6 jaar! aansleepte.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee geen rekening zou moeten houden, is te kort door de bocht. Verzoekende partijen hebben zich allen tijdens hun periode van legaal verblijf, geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij leggen daar allemaal de nodige stukken van voor. Tijdens de daarop volgende lange medische regularisatieprocedure 9ter, integreerden de verzoekers zich hier verder en bouwden ze hun leven hier uit.

Dit gegeven maakt voor de verzoekende partijen weldegelijk een buitengewone omstandigheid uit.

b)

Verzoekende partijen verwezen in hun aanvraag conform artikel 9bis Vreemdelingenwet ook naar de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken die stelde dat op individuele basis verblijfsmachtigingen toe te kennen indien er sprake zou zijn van werkelijke integratie tijdens legaal verblijf.

DVZ motiveert in haar bestreden beslissing dat zij hiermee geen rekening mee moeten houden gelet op het feit dat dhr. Theo Francken geen staatssecretaris meer is en dat verzoekende partijen zich daarom niet meer op zijn uitspraken kunnen beroepen.

Verzoekende partijen zijn het hiermee niet eens.

De verzoekende partijen roepen het vertrouwensbeginsel in.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

Het is immers zo dat zowel het vorig kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er, ook onder de nieuwe Staatssecretaris, nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het vorige kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

Verzoekende partijen beroepen zich terecht op het vertrouwensbeginsel gelet op het feit dat de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009 blijven voortbestaan, zoals ook meermaals door de Dienst Vreemdelingenzaken werd bevestigd.

Verzoekende partijen voldoen volledig aan de voorwaarden gesteld in de instructie van 19 juli 2009, waardoor verzoekende partijen ervan uit mochten gaan om de gunst van de regularisatie toegekend te krijgen.

o 4.2.4.2.

Met betrekking tot het gezinsleven

Verzoekende partijen stellen vast dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met het gezinsleven dat verzoekende partijen hebben ontwikkeld tijdens hun verblijf in België, zowel legaal als illegaal.

Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan hiermee.

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen speelt zich af in België.

Verzoekende partijen wonen samen in een huurwoning te (...) Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals in de regularisatieaanvraag aangetoond is er sprake van een effectief familieleven in België. Zij hebben hier gewerkt, hebben een netwerk van vele vrienden en kennissen en spreken de Nederlandse taal.

Zo wonen verzoekers moeder, broer, zus, neefje, twee nichtjes en tante in België en beschikken zij over geldige verblijfstitels.

(zie de stukken 5 t.e.m. 12)

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk dat verzoekende partijen hier ook enkele jaren legaal hebben verbleven en zij tijdens hun legaal verblijf zich hebben geïntegreerd en gewerkt.

Zij hebben ook een netwerk opgebouwd in België. Hun hele gezins- en familieleven heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM.

o 4.2.4.3.

Met betrekking tot de medische situatie van tweede verzoekster

Verzoekende partijen merken op dat de bestreden beslissing op onafdoende wijze rekening heeft gehouden met de medische situatie van tweede verzoekster

Zij verwijzen hiervoor naar het artikel 3 EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Verzoekster heeft een medische geschiedenis van zware depressie. Voor haar medische problematiek werd dan ook twee 9ter procedures opgestart.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert louter dat de ziekte onder controle is, doch houdt op geen enkele wijze rekening met het gegeven dat er nog steeds verregaande opvolging noodzakelijk is.

Tweede verzoekster is nog steeds in opvolging.

Er kan van een administratieve overheid minstens verwacht worden dat zij hiernaar grondig onderzoek verrichten en dit als een grondig element mee in overweging nemen bij het beoordelen van de bestreden beslissing.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit gebeurd is.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur en aldus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.3.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Armenië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Ónmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Armenië zouden gaan om aldaar louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.3 Beide middelen worden samen besproken wegens hun onderlinge samenhang.

De in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet

en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden zodat de aanvraag onontvankelijk is. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, legt de gemachtigde op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoekers kenbaar maakten en verzoekers maken niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden.

In weerwil van verzoekers' betoog werd weldegelijk rekening gehouden met hun langdurig verblijf, de tewerkstellingsbelofte en hun kennis van het Nederlands, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2009 onafgebroken in België zouden verblijven, betrokkenen zouden dus bijna tien jaar ononderbroken in België verblijven, dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat ze ingeburgerd zouden zijn, dat ze Nederlands zouden spreken, dat ze hiertoe de nodige taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij werkwilbig zouden zijn, dat ze een werkbelofte zouden voorleggen waarmee hun werkbereidheid aangetoond zou zijn, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen, dat zij steeds een woning gehuurd zouden hebben, dat zij hun huurcontract voorleggen, dat zij hun attest van maatschappelijke oriëntatie voorleggen evenals een werkbelofte en een arbeidsovereenkomst voorleggen, enkele nutsfacturen en een attest van inschrijving Nederlandse taallessen breaktrough) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”

En “Betrokkenen zijn hier niet tewerkgesteld noch tonen zij dat zij hier in het verleden tewerkgesteld waren. Betrokkenen leggen enkel een arbeidsovereenkomst voor als plukarbeider die ingaat zodra zij een verblijfsvergunning verkrijgen. Echter, het louter voorleggen van een arbeidscontract kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied reeds vervallen is sinds 26.10.2010 Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Uit deze motieven en de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij onderzocht of verzoekers buitengewone omstandigheden aanhaalden die maken dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België moeten indienen omdat het indienen elders bijzonder moeilijk is, zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekers leveren inhoudelijke kritiek en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De

verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of verblijf, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij heeft verwezen naar het principe-arrest van de Raad van State met nr. 198.769 van 9 december 2009 waarin de Raad van State stelt dat: “als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”, terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” Bijgevolg stelde de gemachtigde, niet in strijd met de motiveringsplicht, dat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase van de 9bis procedure.

Elementen van de gegrondheidsfase moeten niet onderzocht worden eens dat de elementen die betrekking hebben op de ontvankelijkheidsfase worden verworpen. Het bestreden motief aangaande de

mogelijkheid om onmiddellijk in dienst van een werkgever te kunnen starten, is bijgevolg afdoende beantwoord.

Bovendien is er, anders dan verzoekers voorhouden, geen sprake van een lang legaal verblijf voorafgaand aan het nemen van de beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers al een bevel om het grondgebied te verlaten van 26 oktober 2010 ontvingen en dat verzoekers meerdere aanvragen op grond van artikel 9ter en 9bis van de vreemdelingenwet indienden die allen werden verworpen. Verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat de duur van de asielprocedure, namelijk tien maanden, niet van aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. In de mate verzoekers verwijzen naar de lange beroepsprocedure op de Raad tegen de beslissing van 26 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, merkt de Raad op dat de procedure niet schorsend werkt en verzoekers geen 'tijdelijke' verblijfsmachtiging verleent tijdens de beroepsprocedure. Verzoekers tonen aldus geen lang 'legaal' verblijf aan in België.

Waar verzoekers wijzen op hun langdurig verblijf en integratie tonen zij niet aan dat dit een element is waaruit spontaan een recht op verblijf blijkt. In verband met hun werkbereidheid en de werkbeloofte stelt de bestreden beslissing, moeten verzoekers om op basis van werk een verblijfsstatus te verkrijgen, de gepaste procedures voeren met een gunstig resultaat. Verzoekers gaan eraan voorbij dat het toekennen van een machtiging tot verblijf evenmin volgt uit een integratie, taalkennis of een duurzame lokale verankerung. De prangende humanitaire situatie waar verzoekers van spreken in het middel wordt niet uiteengezet.

De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk genomen, vindt steun in het administratief dossier en een correcte beoordeling is verricht. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet. Verder blijkt niet dat de bestreden beslissing geen rekening hield met alle dienstige elementen, kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat aan de verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden.

Ook al zijn er verschillende gegrondheidselementen voorhanden, dit brengt niet met zich mee dat door hun bestaan er in dit geval een grond van ontvankelijkheid van de aanvraag wordt aangetoond. Verzoekers zien dat anders, maar zij maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verder volstaat de vaststelling dat van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet geen sprake meer is zodat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op de rechtspraak die hier betrekking op heeft. Hun langdurig verblijf, integratie, talenkennis en werkbereidheid hebben betrekking op de gegrondheidsfase van het onderzoek. Alhoewel niet verplicht, heeft de gemachtigde ook deze onderzocht en besproken, op een voldoende ernstige wijze. Verzoekers tonen geen schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers voeren de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekers houden voor dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 moeten gelden en dat de verwerende partij deze lijn nog steeds volgt.

Vooreerst tonen verzoekers geenszins aan dat de verwerende partij de inhoud van deze instructie toch nog zou toepassen. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"*

en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat zelfs bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris/minister over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie en kunnen verzoekers niet ernstig voorhouden dat zij over gerechtvaardigde verwachtingen beschikken om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Verzoekers tonen geen willekeur aan. Het vertrouwensbeginsel is niet geschonden.

Verzoekers voeren de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Dit is niet het geval. Het is niet omdat de bestreden beslissing een grote impact zou kunnen hebben op het privéleven en de verblijfssituatie van verzoekers dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoekers vergeten dat de bestreden beslissing hen enkel verplicht hun aanvraag in het buitenland in te dienen, wat een tijdelijke maatregel is.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM en wijzen op de moeder, broer, zus, neefje, twee nichtjes en een tante van verzoeker die in België verblijven. Zij menen dat hun gezins- en familieleven wordt geschonden door de bestreden beslissing omdat er geen belangenafweging werd gemaakt.

Verzoekers gaan evenwel voorbij aan het motief in de beslissing:

“Betrokkenen beroepen zich op het respect voor hun recht op een gezinsleven zoals vervat in het artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond

Betrokkenen beschikken over een familiaal netwerk in België, bestaande uit verschillende familieleden van mijnheer, met name zijn moeder, zijn tante, zijn broer en zijn zus evenals hun gezinsleden. Er is echter geen samenwoning met deze familieleden noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014).

Verder blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat zij ook in Armenië nog over een ruim familiaal netwerk beschikken, bestaande uit hun meerderjarige dochter, de drie zussen van mevrouw evenals haar twee broers. Betrokkenen verklaren ook nog een meerderjarige zoon te hebben maar niet te weten waar hij verblijft.”

Aldus beschikken verzoekers nog over een ruim familiaal netwerk in het herkomstland. Verder dient te worden aangestipt dat, zo er al sprake zou zijn van een scheiding, het, zoals de gemachtigde van de staatssecretaris aangeeft, overigens een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoekers niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens hun binnenkomst- en verblijfsdocumenten in orde zijn. De bestreden beslissing houdt immers geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers betogen verder dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door geen rekening te houden met het gegeven dat voor hun dochter medische opvolging noodzakelijk is. Zij wordt thans nog steeds opgevolgd.

In weerwil van verzoekers' betoog is weldegelijk rekening gehouden met de medische situatie van hun dochter daar waar de bestreden beslissing stelt *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Verzoekers tonen met de loutere bewering dat hun dochter nog steeds medisch wordt opgevolgd niet aan dat een (tijdelijke) terugkeer een vernederende en onmenselijke behandeling uitmaakt, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien merkt de Raad op dat de wetgever heeft voorzien in twee afzonderlijke verblijfsprocedures – met name de procedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de procedure conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet – en dat medische elementen buiten de context van de eerstgenoemde procedure vallen. Hierbij dient er op te worden gewezen dat in voormelde procedure om medische redenen voorzien is in de tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer – die als arts gekwalificeerd is om een standpunt in te nemen aangaande medische elementen – en dergelijke tussenkomst niet is voorzien voor de thans voorliggende procedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door aldus het onderzoek van de medische elementen niet te beperken tot het kader van de daartoe voorziene procedure, doch deze tevens in te roepen in het kader van de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dwingen verzoekers verweerder ertoe een standpunt in te nemen aangaande een aangelegenheid – met name geneeskunde – waartoe hij geenszins enige bekwaamheid heeft. Dit geldt in het bijzonder daar uit een lezing van de verblijfsaanvraag blijkt dat verzoekers zich bij het inroepen van de medische problemen als buitengewone omstandigheid er louter toe hebben beperkt strikt medische elementen aan te halen, die een strikt medische beoordeling behoeven. Zo blijkt niet dat verzoekers de medische problemen van verzoekster in een ruimere – d.i. een niet strikt medische – context hebben aangevoerd. De Raad merkt in dit verband nog op dat artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om *“(…) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Verweerder kon in casu dan ook volstaan door te wijzen op de procedures 9ter. Een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN